ISSN 2078-7324. Вісник Львівського університету. Серія Журналістика. 2018. Випуск 43. С. 204–211
Visnyk of the Lviv University. Series Journalism. 2018. Issue 43. P. 204–211

УДК 070:82-92]:801.73"20"

АВТОР СУЧАСНОГО МЕДІЙНОГО ТЕКСТУ: ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ

Ірина Табінська
Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львів, Україна
e-mail: maliukiruna23@gmail.com

Статтю присвячено дослідженню автора сучасного інформаційного та публіцистичного тексту у функціональному аспекті.

Ключові слова: автор, медіатекст, публіцистика, функціональний аспект, «безособовий» автор, образ автора.

Питання автора, тексту та читача є актуальним для всіх жанрів журналістики. Проте у час інформаційних текстів, коротких дописів, постійної плинності новин і прагнень до об'єктивності авторство нівелюється. Якщо зникає автор як елемент комунікаційної парадигми, тоді розривається модель Автор-Текст-Читач. У публіцистичних текстах рідше трапляється проблема нівеляції автора, проте деяким таким текстам можемо приписати явище «безособового» авторства, що здебільшого притаманне інформаційним текстам. Йдеться про тексти, які мають автора, про що свідчить підпис на початку чи наприкінці публікації, але авторство є лише в ініціалах, оскільки самого автора у тексті немає. «Безособовий» автор не веде діалогів з читачем, закритий у плані зворотного зв'язку, не робить закликів, звернень, у тексті він – інформатор. Тобто у функціональному плані такий автор тільки інформує. Проте є протилежний до вищеописаного автор, який показує своє авторське «Я» та розширює у тексті свої функціональні можливості. Саме функціональний аспект становить для нас найбільший інтерес.

Мета статті – дослідити особливості автора сучасного медійного тексту у функціональному аспекті.

Для досягнення поставленої мети ми визначили такі **завдання**:

- Опрацювати теоретичну літературу, вивчити питання ролі автора у тексті;
- Здійснити аналіз сучасного медіатесту;
- На основі зібраного емпіричного матеріалу виділити та описати функціональні можливості автора у тексті;
- Виокремити і описати функціональні особливості авторів інформаційного та публіцистичного текстів.

Якщо дослідженням функцій журналістики займалися іноземні (В. Гагеманн, Ф. Сіберт, Т. Петерсон, У. Шрамм, Ф. Бонд, Д. Маккуейл, Г. Лассуелл, Ч.Р. Міллс) та українські (А. Москаленко, В. Владимиров, С. Горевалов, В. Здоровега, І. Михай-

© Табінська І., 2018

лин) науковці, а питання ролі автора, категорія «образ автора» неодноразово ставали об'єктами наукових досліджень і знайшли своє місце у працях В. Виноградова, М. Бахтіна, М. Бубера, М. Фуко, Р. Барта, В. Ізера, М. Зубрицької, М. Кожиної, Л. Дускаєвої, Т. Чонки, В. Здоровеги, І. Михайлина, М. Кіма, Г. Солганика, Н. Валгіної, Г. Микитів, то наукові напрацювання, де вивчають автора сучасного медіатексту у функціональному аспекті, є фрагментарними.

Упродовж ХХ століття науковці вели чимало суперечок про роль автора у тексті, зокрема популярною була позиція філософів не ідентифікувати автора. Родоначальником ідеї деперсоналізації автора був Р. Барт, який у промовистому есе «Смерть автора» розмежовує автора від тексту. «Приписати текст Автору – означає загальмувати текст, надати йому остаточного значення», – трактує свою позицію теоретик структуралізму [2, с. 388]. Р. Барт першим домагався «ампутації індивідуума» в літературі та функціонального трактування автора як виконавця певної інституціональної діяльності» [14, с. 443].

М. Бахтін у праці «Проблема тексту в лінгвістиці, філології та інших гуманітарних науках» пояснює таку річ: «Побачити і зрозуміти автора твору – означає побачити і зрозуміти іншу, чужу свідомість та її світ, тобто інший суб'єкт…» [5, с. 318]. Нам близька концепція Бахтіна, у якій автор не повинен відмовлятися від себе і своєї свідомості, а потрібне таке розширення, заглиблення і зміна цієї свідомості, щоб там вмістилися не тільки власні, а й чужі свідомості [5, с. 318]. Якщо М. Бахтін намагається зберегти автора, то, окрім Р. Барта, ще й М. Фуко суперечать думці, що автор повинен «вижити» після написання тексту. На думку М. Фуко, автор помер. Тому французький культуролог трактує його як «що», а не як «хто». «Автора усмертнює власний текст, у якому зникає авторська індивідуальність і разом з нею щось таке, як «твір» і «письменство», відавторське письмо» [14, с. 442]. Унісонною до цитати М. Фуко є думка Р. Барта, який переконує, що для того, «щоб забезпечити письму майбуття, потрібно спростувати міф про нього – народження читача доводиться оплачувати смертю Автора» [2, с. 388].

М. Зубрицька на запитання «Якщо немає автора, то хто ж говорить? Як виглядає місце, що залишилося після автора?» отримує відповідь М. Фуко: «Автор – це не джерело значень, які вибудовують твір; автор не випереджує своїх творів, він є тільки певною функціональною засадою» [14, с. 443]. Відповідно до вчень М. Фуко, з'являється категорія автора-функції, але ми не обмежуємо автора журналістського тексту функцією написати текст чи інформувати в тексті. Ми надаємо йому більше можливостей і на основі зібраного емпіричного матеріалу можемо стверджувати, що автор сучасного медійного тексту у функціональному аспекті багатогранний. Але «безособовий» автор не може показати цих функціональних можливостей у тексті, а відтак наша теорія суперечить думкам М. Фуко стосовного того, що суспільство обійшлось би без автора-особи. Щодо позиції автора В. Ізер має думку, що «життєпис автора повинен залишатися поза текстом, а індивідуальні нахили читача не повинні впливати на акт читання». Після такої формули дефініції автора можуть знайти відлуння у читача. «…Текст повинен роздумуватися як свідомість, бо тільки так може існувати адекватна основа для взаємозв'язку «автор-читач», взаємозв'язку, який може відбуватися тільки через відкидання життєпису автора та читацьких уподобань» [11, с. 275]. Натомість у журналістському тексті біографія чи то життєпис автора уже виконує певну функцію, оскільки тексти моральних авторитетів, відо-

мих діячів у сучасній блогосфері сприймаються більше, аніж інформація. Їхня поява у ЗМІ не з метою інформування, такий автор наділений більшими функціональними уповноваженнями у своєму тексті. Доречною є думка В. Здоровеги, який зазначає, що «образ автора в публіцистиці – тема окремої розмови. Він формується у свідомості аудиторії поступово, від виступу до виступу. Він може, коли йдеться про друковану журналістику, не у всьому збігатися з фізично існуючим автором. Вирішальне значення у формуванні цього образу має його правдивість, чесність, мужність говорити те, що не всім подобається. Оповідач мусить бути цікавим співрозмовником, знайомим-незнайомцем…» [7].

На основі зібраного емпіричного матеріалу ми спробували дослідити особливості автора сучасного медійного тексту у функціональному аспекті. Аналіз текстів сучасної блогосфери за 2017 рік дає можливість виокремити різні функції автора у тексті. Таким чином автор у тексті може не тільки виконувати роль інформатора, а разом з тим базову функцію – (1) інформувати, але й (2) моделювати, (3) критикувати, (4) іронізувати, (5) пояснювати (6) повчати та (7) порівнювати.

Якщо автор у тексті намагається моделювати, то він застосовує зазвичай умовний спосіб, це моделювання альтернативної ситуації до тієї, яка є на теперішній момент. Моделюванню також притаманний майбутній час. Наприклад, такий фрагмент подає у своєму дописі у блозі на інтернет-сторінці «Радіо Свобода» Віктор Каспрук.

Як показує історичний досвід, ***якщо б*** *питання української мови порушували з 1991 року,* ***якби*** *провели дерусифікацію і реальну українізацію Сходу і Криму,* ***якщо б*** *зупинили інформаційно-культурну експансію з боку Росії, то ніякого АТО* ***не було б*** *взагалі (Радіо Свобода. – 2017. – 5 лют.).*

На цьому ж сайті публікується політичний оглядач і публіцист Назарій Заноз, який у статті «Як допомогти старшим поколінням українців адаптуватися в динамічному світі» моделює майбутню ситуацію завдяки реальному опису сучасності. Проте текст цього автора у функціональному аспекті не є суто моделюванням, це також пояснення і повчання.

Незабаром ***слід очікувати*** *серйозного конфлікту поколінь, наслідком якого має стати перемога однієї із систем цінностей, котра й визначатиме подальшу долю України.* ***Сучасна демографічна та економічна ситуації вказують на те, що здомінує бачення старших поколінь, натомість молодь все активніше покидатиме державу****. Для останньої самореалізація є куди важливішою, ніж інші речі, вона не має прив'язки до землі й бачить перед собою великі можливості, котрі відкриваються разом зі змогою подорожувати світом, навчатися та жити за кордоном.* ***Молодь не бачитиме*** *свого майбутнього в країні старців, що прагнуть повернення Союзу чи ностальгують за часами стратегії шпагату в геополітиці (Радіо Свобода. – 2017. – 1 верес.).*

Коли автор у тексті критикує, тоді він гостро дивиться на певну проблему, яка потребує вирішення, або ж він критикує рішення, дії, персоналій. Зазвичай у текстах, де автор у функціональному аспекті виражає критику, вживають експресивну лексику, а також у тексті можуть бути поради, шляхи вирішення певної ситуації, що є особистими дефініціями автора. Прикладом може бути допис Петра Кралюка під назвою «УПЦ (МП), мова та зброя США. Українці повинні самі позбутися «русского мира». Петро Кралюк у своєму тексті критикує стан українського суспільства та чітко описує позиції агентів «руського мира».

Нині часто ***складається враження****, що українське суспільство майже забуло про війну, принаймні винесло її за дужки. Адже не гинуть масово* ***наші воїни*** *на Донбасі. Йде* ***позиційна війна.*** *Ніби ворог далеко. Народ прагне розваг. Шумно святкуються в нас і різні «дні міста», й проводяться фестивалі, концерти… Про волонтерство, допомогу українським воїнам мало коли й згадують. Це не в тренді. А під цей шумок і далі пропагуються ідеї «русского мира» – якщо не у відвертій, то в прихованій формі. У нас на повну потужність працюють* ***проросійські мас-медіа****. Це й* ***канал «Інтер»****, і* ***медіа-холдинг «Вести»****… Таких засобів масової інформації в Україні доволі (Радіо Свобода. – 2017. – 9 серп).*

Автор у тексті може активно вдаватися до іронії. Під таким засобом виразності ми розуміємо авторське висміювання певних суспільно-політичних явищ. Автор іронізує з метою привернення уваги читача до конкретної проблеми, а також демонструє своє «Я» через думки, викладені у текстовій формі. Наприклад, автор «Дня» Олександр Прилипко пише текст «Троє в президентському каное», де описує останні дані соціологів щодо майбутніх президентських виборів. Автор вживає експресивну лексику і гру слів для того, аби відобразити абсурд ситуації, яка склалася. Автор цього уривку у функціональному аспекті не лише іронізує, але й моделює, порівнює, а це свідчить про багатофункціональність автора.

Чи то ***естрада наблизилась до президентського крісла, то чи президентське крісло присунули ближче до естради.*** *Новий рейтинг від соціологів АП показує, що Петро Порошенко, Юлія Тимошенко та Святослав Вакарчук зрівнялись у своїй популярності серед електоральних фанатів. А значить****, політика йде з розмовного жанру в пісенний,*** *який близький* ***нашому*** *музичному народу й містить масу позитивних речей. Якщо президентом оберемо лідера «Океану Ельзи», рівень емоцій прес-конференцій та інших спілкувань першої особи з іншими зросте. Хоча* ***Петро Олексійович і Юлія Володимирівна теж не обділені артистичними талантами, але на їхніх виступах люди поводяться холодніше і запальнички не підсвічують площі і стадіони*** *(День. – 2017. – 26 трав.).*

Назарій Заноз, автор «Радіо Свобода», також чимало іронізує. Якщо матеріал має інформаційний привід, початок теж з конкретними даними, то вже згодом виринає авторське «Я», яке витісняє «безособового» автора і починає варіювати у функціональному плані.

Не обійшлося без родзинки *й на пам'ятнику Калашникову, де замість креслень гвинтівки радянського конструктора Салават Щербаков зобразив зброю німця Гуго Шмайссера, копіювання робіт котрого неодноразово закидали Калашникову.*

В цьому вся ***суть путінізму*** *– це щось поцупити і, прикидаючись дурником, пишатися тим, ніби воно твоє, розмахуючи на всі боки (Радіо Свобода. – 2017. – 24 верес.).*

Коли автор пояснює, тоді він турбується про читача, тоді його авторське «Я» не егоїстичне, тоді він тлумачить процеси, події, явища без обмеження у часі чи просторі, або це пояснення необхідності певних змін чи упроваджень якогось новаторства. Майже в усіх публікаціях дописувач «Дня» Дмитро Плахта виконує роль інтерпретатора. Автор вміло зацікавлює читача невідомим і вже у процесі читання матеріалу можна довідатися про тлумачення цього невідомого, зрозуміти аргументацію тексту. Журналіст трактує, пояснює, але також порівнює конкретні приклади між собою, він інформує читача і критикує сучасну проблему, яку описує у тексті.

Медіаграмотність, тобто розуміння медійного процесу *та вміння критично аналізувати інформацію, – життєво необхідний у XXI столітті* ***навик, якого, на жаль, дуже бракує українцям****. Зарадити суспільному дефіциту медіаграмотності в українських реаліях найбільш ефективно може впровадження медіаосвітніх елементів у навчальному процесі. У* ***Великобританії й Австралії медіаграмотність*** *– це окремий курс як частина гуманітарних предметів.* ***У Швеції медіаосвіта*** *є обов'язковою з 1980 року, а в Данії – з 1979-го. Насправді сьогодні* ***медіаосвіта в Україні досі перебуває на шляху від педагогічної інновації до обов'язково освітнього атрибуту****. Чимало педагогів навіть не знають достеменно, що таке медіаграмотність і медіаосвіта. Деякі вчителі плутають використання медіа на уроках із власне медіаосвітою. У цьому питанні серед педагогічної спільноти* ***утворився певний розрив*** *між тією* ***прогресивною викладацькою меншістю****, яка вже практикує медіаосвітні елементи, і тією більшістю, для якої, наприклад, поняття* ***«медіаграмотність» досі залишається загадкою*** *(День. – 2017. – 17 берез.).*

Навчати читача без нав'язувань і думки, що він некомпетентний, зберігати паритет. Насправді не всім авторам вдається дотримуватися цих неписаних правил, проте все ж чимало авторів переймають у текстах ролі справжніх вчителів. Такі тексти-повчання вирізняються рекомендаціями, порадами, життєвими уроками. Автори проявляють себе у функціональному плані справжніми порадниками. Такі публікації зазвичай виходять з-під пера компетентних авторів, які мають повагу в суспільстві, їхня думка є авторитетною і шанобливою, до них прислухаються та завжди чекають їхніх поглядів на певну ситуацію. Такими авторами-вчителями можуть бути експерти в конкретній галузі, що можуть радити, ділитися досвідом і повчати.

Андрій Любка є постійним дописувачем «Дня», його публікації мають досить широкий тематичний діапазон: від повсякденних спостережень до глибоких політичних аналізів. Автор вміло ставить риторичне запитання, у якому наводить факт-повчання для своїх читачів, а тоді переповідає реальні історії. Тут виявляється натура справжнього автора-вчителя, який, отримавши нові знання, одразу намагається їх передати іншим. Такий історичний екскурс-повчання від Андрія Любки потребує вчасних висновків.

А чи знали ви, *що в Угорщині – за даними перепису 2001 року – живе аж 268 395 греко-католиків? У східній частині цієї країни чимало греко-католицьких церков, а в минулому їх було ще більше, і належали вони до Мукачівської греко-католицької єпархії.* ***Історично греко-католиками в Угорщині були саме українці*** *(окремо слід розглядати історію греко-католицизму в румунській Трансільванії). Нині вони вже вважають себе угорцями, говорять угорською, і лише* ***релігія вказує на їхнє справжнє, але безповоротно забуте, походження.*** *Та й назва другого за величиною міста країни* ***– Дебрецена*** *– походить зі слов'янських мов, а в українських народних піснях часто фігурує як* ***«Доброчин»*** *(День. – 2017. – 29 верес.).*

Порівнювати процеси, явища, історичні події, бачити відмінне і спільне між персоналіями, між минулим і теперішнім береться не кожен автор, оскільки треба вибудовувати не тільки правильну аргументацію, влучно шукати приклади, але й бути обізнаним у певній темі, бути відмінним і перевіреним знавцем своєї справи. У публікації «Гіркі уроки Молдови. Про що вони говорять Україні?» Петро Кралюк переповідає певні факти, що стосуються президентських виборів у Молдові, але наприкінці з'являється порівняння з українською ситуацією. Здавалося б, з якою метою

увесь матеріал стосується чужого прикладу і зарубіжного президента, але якраз наприкінці від автора звучить риторичне запитання. Щоби читач зумів відповісти на нього, йому також потрібно порівняти процеси у двох країнах.

Тріумф Додона був забезпечений не лише розколотістю молдовського суспільства. Партії, що входили в альянс «За європейську інтеграцію» й донедавна перебували при владі в Молдові, показали себе не з кращого боку. Недостатньо продумані реформи, які проводили ці євроінтегратори, корупційні скандали, економічні проблеми суттєво вдарили по їхньому іміджу. Чи не нагадує це вам нинішню українську ситуацію? (Радіо Свобода. – 2017. – 25 квіт.).

Звернемо увагу, що вищезазначені приклади – це зразки публіцистичного тексту. А як ми уже припускали, автор інформаційного та автор публіцистичного тексту різняться між собою не тільки специфікою роботи з такими текстами, але й за функціональними критеріями і відображенням в уяві читача. Стосовно автора інформаційного тексту, то його функціональні можливості обмежені, оскільки перед ним завдання – інформувати. Автор публіцистичного тексту не має кордонів, оскільки він може виконувати різні функції у своєму тексті. У таких публіцистичних текстах здебільшого симбіоз функцій, тому автори справді поліфункціональні.

Порівнюючи уривки інформаційного та публіцистичного тексту, можемо бачити різницю в синтаксичній та стилістичній побудові речень, відмінність авторів у функціональному плані. У інформаційному тексті наявний «безособовий» автор, який творить базову функцію – інформує, але можемо здогадуватися, що про нього читач не думає під час ознайомлення з інформацією, його образ не виринає у процесі читання. Цього автора може не бути, хоча натрапляємо наприкінці публікації на авторські ініціали.

Ужгородські мами із дітками у слінгах влаштували парад. Участь у параді взяли близько двох десятків матусь. Захід, присвячений Міжнародному тижню слінгоносіння, відбувається в Ужгороді вже 5 рік поспіль (День. – 2017. – 7 жовт.).

Натомість публіцистичний текст Петра Кралюка написаний у репортажному стилі, подання матеріалу від першої особи додають відчуття безпосередньої присутності, тому читач може розділяти емоції автора, оживляти особу автора у своїй уяві. Автор проводить паралелі між українським та молдовським суспільством, але висновки його не є однозначними – читач має відкритий фінал. А на думку В. Ізера, «автор тексту повинен, звичайно, напружувати силу читацької уяви, і для цього він має у своєму розпорядженні повне озброєння розповідною технікою, але він нічого не вартий, якщо намагається розгорнути повну картину перед очима читача. А якщо він таки робить це, то швидко втрачає свого читача, бо тільки засобом активізації читацької уяви автор може втягувати читача у текст і так реалізувати потенції тексту» [11, с. 268].

*Не один житель Молдови говорив **мені**, що вони мають **розколоте суспільство.** Одна частина вважає себе румунами й не проти приєднатися до свого південного* сусіда. ***Як правило,** ці люди орієнтуються на європейську інтеграцію. Натомість є інша частина, представники якої вважають себе не румунами, а молдаванами, патріотами Молдови. Саме вони часто зорієнтовані на Росію. **Не скажу, що українське суспільство так розколоте, як молдовське, але деякі паралелі напрошуються*** (*Радіо Свобода. – 2017. – 25 квіт.).*

Автор сучасного медійного тексту надалі залишатиметься об'єктом для подальших наукових досліджень. Опрацювавши наукові джерела, можемо підсумувати, що проблему ролі автора та образу автора в тексті дослідники порушували неодноразово, проте автора медіатексту не досліджували у функціональному аспекті. Аналіз сучасного медіатексту дав можливість виділити авторські функції у тексті. Зокрема базовою є функція – інформувати, оскільки автори застосовують інформування в інформаційних та публіцистичних текстах. Також автор у тексті може моделювати, критикувати, іронізувати, пояснювати, повчати та порівнювати. Проте в одному тексті автор не обмежений у функціональному плані, тому можливий симбіоз функцій. Дослідження також показали, що автор сучасного медійного тексту у функціональному аспекті залежний від стилю власного тексту, який впливає на образ автора перед читачами.

Список використаної літератури

1. Барт Р. Від твору до тексту / Ролан Барт // Слово. Знак. Дискурс: Антологія світової літературно-критичної думки XX ст. / За ред. М.Зубрицької. – Львів: Літопис, 1996. – С. 378–384.
2. Барт Р. Избранные работы: Семиотика. Поэтика / Р. Барт; пер. с фр. – М.: Прогресс, 1989. – 616 с.
3. Барт Р. Текстуальний аналіз «Вальдемара» Е. По / Ролан Барт // Слово. Знак. Дискурс: Антологія світової літературно-критичної думки XX ст. / За ред. М.Зубрицької. – Львів: Літопис, 1996. – С. 385–405.
4. Бахтін М. Висловлювання як одиниця мовленнєвого спілкування / Михайло Бахтін // Слово. Знак. Дискурс: Антологія світової літературно-критичної думки XX ст. / За ред. М.Зубрицької. – Львів: Літопис, 1996. – С. 308–317.
5. Бахтін М. Проблема тексту в лінґвістиці, філології та інших гуманітарних науках / Михайло Бахтін // Слово. Знак. Дискурс: Антологія світової літературно-критичної думки XX ст. / За ред. М.Зубрицької. – Львів: Літопис, 1996. – С. 318–323.
6. Гордієнко В. І., Копець Л. В. Концептуальні засади дослідження діалогу / В. І. Гордієнко, Л. В. Копець // Наукові записки НаУКМА. – Т. 136, Педагогічні, психологічні науки та соціальна робота / Національний університет «Києво-Могилянська академія». – К.: ТОВ «Аграр Медіа Груп», 2012. – С. 42–48.
7. Здоровега В. Й. Природа і специфіка образу в журналістиці / В. Й. Здоровега [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.franko.lviv.ua/faculty/jur/publications/visnyk26/Statti_Zdorovega.htm
8. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості : навч. посіб. – 2-ге вид., перероб. і допов. / В.Й. Здоровега. – Львів: ПАІС, 2004. – 268 с.
9. Зубрицька М. А тепер куди? – Одіссея сучасних літературних теорій / М. Зубрицька // Вісник філологічного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка. – Львів, 2004. – Вип. 33. – С. 121–128.
10. Зубрицька М. Читач як теоретична категорія в культурологічному дискурсі XX сторіччя / Марія Зубрицька // Вісник Львівського університету (Серія журналістика). – Львів, 2007. – № 31. – С. 166–173.

11. Ізер В. Процес читання, феноменологічне наближення / Вольфґанґ Ізер // Слово. Знак. Дискурс: Антологія світової літературно-критичної думки XX ст. / За ред. М.Зубрицької. – Львів: Літопис, 1996. – С. 261–277.
12. Микитів Г. Експлікація образу автора в сучасному медіатексті / Г. Микитів, Л. Савчин. // Стиль і текст [Текст]: [зб. наук. ст.]. Вип. 7 / Київський нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К.: Інститут журналістики КНУ ім. Т. Шевченка, 2006. – 279 с.
13. Михайленко В. Образи автора й читача в журналістському творі: проблема функціонування та взаємодії / В. Михайленко // Стиль і текст: щорічний науковий збірник / Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка, Ін-т журналістики. – Київ, 2009. – Вип. 10. – С. 89–99.
14. Фуко М. Що таке автор?/ Мішель Фуко // Слово. Знак. Дискурс: Антологія світової літературно-критичної думки XX ст. / За ред. М.Зубрицької. – Львів: Літопис, 1996. – С. 442–456.

AUTHOR OF THE MODERN MEDIATEXT: FUNCTIONAL ASPECTS

Iryna Tabinska
Ivan Franko National University of Lviv
Chuprynky Str. 49, 79044, Lviv, Ukraine
e-mail: maliukiruna23@gmail.com

The article is devoted to the research of the author of modern mediatext in the functional aspect. It is also about the difference between the functionality of the author of the informational text and the journalistic text. The article contains the results of the worked out scientific sources, according to which it is stated that the problem of the role of the author and the author's image in the text was repeatedly raised by the researchers, but the author of mediatext was not investigated in the functional aspect. If there are such investigations, they are fragmentary, unlike the functions of journalism, the author's functionality was not singled out.

As for the author of the informational text, his functionality is limited, since he only informs in the text. The author of the journalistic text has no borders because he can perform various functions in his text.

The article outlines and describes the author's functions based on the research of modern texts of the blogosphere for 2017. Accordingly, the author in the text can not only act as an informant, but also perform the basic function – (1) inform, but (2) simulate, (3) criticize, (4) ironize, (5) explain (6) teach and (7) compare. The article focuses on the fact that the author of modern media text in a functional aspect depends on the style of the own text, which influences on the image of the author before the readers. As the conclusion, the author of the information and the author of the journalistic text differ from each other not only the specifics of working with such texts, but also on the functional criteria and reflection in the imagination of the reader.

Key words: author, mediatext, functional aspect, «impersonal» author, author's image.